

MIROSLAVA
VARÁČKOVÁ

DRŽ MA,
KEŽ
PADÁM

**Drž ma,
ked' padám**

**Miroslava Varáčková
napísala tieto knihy:**

O lásku sa neprosí

Anjeli noci

Hriech v mene života

Prežila som svet

Sprevádzачka

Obchodníci s nádejou

Tri kroky do pekla

Láska z ulice

Nepobozkaná

Adaptácia

Len to nikomu nepovedz

Grafitové dievča

Drž ma, keď padám

MIROSLAVA VARÁČKOVÁ

**Drž ma,
keď padám**

slovart

Copyright © Miroslava Varáčková 2017

Slovak edition © Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o., Bratislava 2017

ISBN 978-80-556-3041-0

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto knihy sa nesmie reprodukovat' ani šíriť v nijakej forme ani nijakými prostriedkami, či už elektronickými, alebo mechanickými, vo forme fotokópií či nahrávok, respektíve prostredníctvom súčasného alebo budúceho informačného systému a podobne bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.

Prvé slovenské vydanie

Zodpovedná redaktorka Dana Brežňanová

Produkcia Dana Klimová

Editor Erik Fazekaš

Vydalo Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o., Bratislava v roku 2017.

Sadzba Alias Press, s. r. o., Bratislava

Tlač KASICO, a. s., Bratislava

10 9 8 7 6 5 4 3 2 1

www.slovart.sk

Cena uvedená na obálke knihy je nezáväzným odporúčaním pre konečných predajcov.

Rodine.
Lebo rodina je základ.

1. kapitola

Zaklínadlo, krádež a misia Kaťa

Pritiahla som si paplón k telu a dovolila predstavám, aby sa mi rozliali pod viečkami. Často som sa k nim utiekala, keď ma realita doháňala na pokraj zúfalstva. Vôňa čerstvo sfúknutej sviečky a Zuzkino tiché vzlykanie ma však vracali tam, odkiaľ by som najradšej utiekla. Do skutočného sveta.

Premohla som hlbokú nechúť vstať, prešla som k jej posteli a všuchla som sa pod paplón. Mala to najotrasnejšie detstvo, aké som si vedela predstaviť, a celú situáciu doma znášala z nás všetkých najhoršie. Pritúlila som si ju k sebe a pohladila ju po mokrom líci.

„Ale no tak, Zuzi, neplač už! Skús myslieť na niečo pekné a možno sa ti podarí zaspáť,“ chlácholivo som sa jej prihovorela. Z drobnej tváre som jej odhrnula svetlé vlásky a pokúsila som sa o úsmev. „Mne to pomáha. Vieš, vždy, keď mi je ťažko, predstavujem si, že som niekde celkom inde.“

„Napríklad u tety?“ uprela na mňa nešťastný pohľad a zamrkala, potláčajúc ďalšie slzy.

„Napríklad u tety,“ pritakala som. „Alebo v lese za mestom. Hocikde, kde je pokoj.“

„Ale keď zavriem oči, vidím iba strašidlá. A otca,“ šepala mi do ucha a malou rúčkou ma tuho objala okolo krku.

„Naučím ťa jedno zaklínadlo, dobre? Na strašidlá funguje stopercentne,“ vymyslela som si narýchlo, aby som ju upokojila. Triasla sa ako osika, strach jej nedovoľoval dokonca ani poriadne dýchať.

„Naozaj? Naozaj funguje?“

„Prisahám,“ zdvihla som vystreté prsty. „Ale musíš sa ho naučiť presne, slovo za slovom. Jasné?“

„Tak už mi ho povedz,“ nadvihla sa a oprela sa o lakeť.

V slabom svetle, ktoré prenikalo do izby pomedzi staré deravé záclony, som zbadala v jej tvári mihnúť sa nádej. Vnútro mi zovrela mohutná ruka a žmýkala ma ako handru, no premohla som sa a zo všetkých síl som v mysli zliepala slovo za slovom zaklínadlo, ktoré by mohlo moju sestru upokojiť. Inak som jej pomôcť nevedela, pretože hoci sme už neraz vzali nohy na plecia a utiekli, vždy sme napokon aj tak skončili tu.

„Do večnej tmy a zabudnutia zmizni všetko zlo sveta, abrakadabra,“ vysypala som zo seba a okamžite bolo jasné, že hlúpejšiu formulku som vysloviť ani nemohla. Zuzka sa však usmiala a slabo zatlieskala.

„Do večnej tmy a za... Ako to bolo?“ snažila sa ihneď naučiť tých niekoľko slov.

„A zabudnutia zmizni všetko zlo sveta, abrakadabra,“ ozvalo sa z vedľajšej postele. Ani som netušila, že Ondrej, môj o dva roky starší brat, je ešte hore a počúva nás.

„Aj ty ho poznáš?“ začudovala sa Zuzka.

„Jasná vec, pozná ho každý. Je to najúčinnnejšie zaklínadlo na svete. Žiadni strašiaci už nebudú mať šancu.“

„A otec?“ spýtala sa celkom potichu, pohľad jej pritom zabľúdil na zatvorené dvere, ktoré našu izbu oddeľovali od zvyšku domu. Predstavovali ochranu. Chabú, no predsa.

„Ani otec,“ odvetili sme s Ondrejom naraz.

Zuzka si spokojne položila hlavu na vankúš a ešte niekoľko minút opakovala zázračnú formulku, kým ju nepremohli driemoty. Mlčky som ju pozorovala a premýšľala, prečo práve ona musí žiť takýmto životom. Namiesto lásky sa jej dostávalo bitky a krik. Tam, kde sa mala cítiť bezpečne, ju premáhal strach. Bola som presvedčená, že žiadne dieťa by nemalo zažívať to, čo ona, a preto som sa jej snažila chýbajúcu rodičovskú lásku nahrádzať, ako som len dokázala. Dávala som jej ju plným priehrstím, no i tak som mala pocit, že jej je málo, že jej neviem zo seba dostať viac, že vnútorne chabnem rovnako ako moja sestra a je len otázkou času, kedy úplne zatvrdnem. S Ondrejom sme už síce boli veľkí a vedeli sme sa so situáciou doma popasovať lepšie, no občas... občas ma život tak veľmi bolel a ubíjal, až sa mi chcelo zomrieť.

„Spíš?“ ozvala sa po dlhej chvíli bratova otázka a rozčerila vzniknuté ticho.

„Ani omylom. Ako by som mohla?“

„Najradšej by som ho zabil. Sekerou alebo nožom, alebo... alebo,“ zahabkal. Z tónu, akým hovoril, ma mrazilo. Bol plný nenávisti a zúfalstva, počula som v ňom odhodlanie.

„Ale no tak! Nehovor také veci, nechceš byť predsa ako on,“ zahriakla som ho.

„On sa len vyhráza, Kaťa, ale ja to raz naozaj urobím. Normálne ho zabijem.“

„Nezabiješ, nedovolím ti to.“

Predstava, že by Ondro vyviedol niečo také, mi nahnala husu kožu. Ondrej však znel rozhodnuto, obávala som sa, aby jedného dňa svoje slová naozaj nevyplnil. Čo len myšlienka na to, že by som prišla i o neho, bola ako päť do brucha. Bolela neznesiteľne.

„Nebudem sa ťa pýtať. Proste sa neovládnam a bude. Čo si myslíš, dokedy mu to budeme znášať? Slope od rána do večera,

nadáva nám do všivavých pankhartov, mláti nás hlava-nehlava, ešte aj *ju* priviedol do hrobu. Dostane, čo si zaslúži,“ spolu so slovami z Ondreja vytekala zlosť a nevraživosť, zachytila som dokonca i stopy zhnusenía natoľko silného, až ma zarazilo, že je môj brat schopný takej emócie.

„Desíš ma,“ pípla som. „Mysli radšej pozitívne! Čoskoro budeš mať osemnásť a môžeš odísť, kam len budeš chcieť. Prečo si pohnojiť aj budúcnosť? Ako by nestačilo, čo sa nám deje teraz.“

„Ale prosím ťa, Kaťa, a čo ty a Zuzka,“ do hlasu sa mu pri-miešal sarkazmus, ktorým iba zakrýval vlastnú bezmocnosť. Dusila nás všetkých. „Nemohol by som vás tu nechať. Celá naša situácia je bludná, vedie z nej iba jediná cesta. Čo to nevidíš?“

„Prestaň!“

„Som z vás najstarší, a tak mám povinnosť zobrať veci do svojich rúk.“

„Veď zober, postaraj sa o seba a potom aj o nás! Dokonči školu, nájdi si robotu, zožeň nejaký podnájom a môžeš si Zuzku adoptovať. A mňa tiež.“

„To on nikdy nedovolí,“ precedil cez zuby. „Ako by si nevedela! Hrdosť by ho zabila, keby sa také niečo stalo. V lepšom prípade by ste skončili rozdelené niekde v decáku a to predsa nik z nás nechce. Musíme ostať spolu.“

„Neboj sa, niečo vymyslíme,“ vzdychla som uvedomujúc si, že Ondrej má pravdu. Otec by naozaj nikdy nepristúpil na taký nápad, radšej by nás videl zavretých v ústave než sebestačných a šťastných. Potreboval nás mať na dosah, taký bol.

„Nedokážem sa držať na uzde donekonečna,“ húdol si Ondrej svoje. „Prasknú mi nervy a...“

„Netráp ma takými rečami,“ zaprosila som. Zúfalstvo ma zožieralo do morku kostí. Obávala som sa, že tentoraz už moje

prosby nebudú mať na brata žiadny vplyv. „Nikoho okrem vás dvoch nemám, nezničil by si len jeho, ale aj mňa. Mysli predsa!“

„Nedokážem sa ovládať ako ty. Ako to vlastne robíš?“ jeho posledná veta znela ako výčitka. „Hm? Ako môžeš byť taká chladná, Kaťa?“

„Mýliš sa, vôbec sa neviem ovládať, niekedy mám dokonca pocit, že sa zbláznim, že vybuchnem a rozletím sa na všetky strany, že... že nevydržím ani do najbližšieho svitania, ale potom si spomeniem na teba a na Zuzku a viem, že vydržať proste musím, lebo iná možnosť nie je. Chápeš? Žiadna iná možnosť.“

Izbou sa rozľahlo duté buchnutie. Ondrej vrazil pästou do čela postele, ako to urobil už neraz, keď si potreboval uľaviť od vnútorného pretlaku. Následne medzi nami zavládlo ticho. Dusila som sa v ňom, napätie mi sťahovalo vnútornosti, no bála som sa prehovoriť. Nechcela som Ondreja dráždiť, vedela som, že je výbušný a mohol by urobiť nejakú hlúposť. Bolo rozumnejšie nechať ho jeho vlastným pocitom. Akékoľvek boli k nemu nemilosrdné. Poznala som ich až pridobre. Ani som si nepamätala, kedy nás naposledy ovládla pravá, nefalšovaná radosť. Tá sa nám už roky oblúkom vyhýbala. Vlastne už odvtedy, ako sa narodila Zuzka a mama ostala na materskej dovolenke. Presne vtedy sa všetko zlomilo.

* * *

Ráno som našla otca ležať v kuchyni. Bol rozvalený na rohovej lavici, ruka mu visela cez jej okraj a na nohách mal ešte stále zablatené topánky. Páchol a rovnako páchla celá miestnosť. Po špičkách som prešla okolo neho a z komory som vytiahla mlieko. Ostala ho už len trocha, akurát pre Zuzku, my s Ondrom sme sa museli obísť bez raňajok. Stával sa z toho už

štandard, len výnimočne sme do školy odchádzali s plnými bruchami. Opatrne som ho naliala do pohára a odniesla do obývačky, kde Zuzka sedela stočená na kresle a prstami si stierala z očí spánok.

„Je v kuchyni, ani tam radšej nechod, nech ho nezobudíš. Nemám chuť počúvať jeho hulákanie hneď od rána,“ upozornila som brata, keď popri mne prechádzal po chodbe.

„Máš nejaké peniaze?“ zareagoval otázkou a rukami si prešiel po tvári. Odrážala sa v nej únava a nepokoj.

„Zopár drobných, čo sa mi podarilo usporiť z minulého týždňa,“ v mysli som narýchlo spočítala mince, ktoré som si skryla do malého vrecúška za školskými knihami. Ostali mi z posledného nákupu, keď mi dal otec v dobrej nálade dvadsať eur. „Prečo sa pýtaš?“

„Vystačí to aspoň na desiatu?“

Pokrčila som plecami. „Možno iba pre malú.“

„Okej,“ zabručal a zamieril do kuchyne.

„Ondrej,“ zasyčala som, no odbil ma mávnutím ruky.

Vôbec ho nezaujímal, že už len tým, kam mieri, mi spôsobuje krče v žalúdku. Rýchlo som sa pobrala pomôcť Zuzke s obliekaním, aby sme sa mohli obe pratať preč skôr, ako sa začne rodinná kovbojka. Zuzka bola mrzutá a odmietla vypíť aj tú trochu mlieka, čo som jej doniesla. Pomaly, ale isto nám chradla pred očami, vnútorne sa celkom rozpadala a ja som nevedela ten proces zastaviť. Po nočnom závane optimizmu nebolo v jej očiach ani stopy, obrali ju oň zrejme všadeprítomné stopy otcovho večerného vyčíňania. Tu rozbitý pohár, tam odhodená bunda, kusy blata na podlahe a špinavý koberec...

Cestou k vchodovým dverám som odolávala nutkaniu upratať, čo sa dá, dôležitejší bol rýchly odchod. Zuzke som na hlavu nasadila čapicu a nasúkala som ju do tesnej bundy. Bola jej

už malá, rukávy jej ledva siahali po zápästia, no inú nemala. Obliekla som sa aj ja, a až keď som za nami zabuchla vchodové dvere a nadýchla sa čerstvého vzduchu, dovolila som si konečne sa uvoľniť.

Navyknuté na svižnú chôdzu, vyrazili sme v ústrety novému dňu. Ešte stále som verila, že môže byť lepší ako ten predošlý, že si pre nás pripravil i niečo pekné, nielen ten ustavičný boj o trochu šťastia a dôstojnosti.

Po pár metroch nás dobehol Ondrej a s úškrnom od ucha k uchu mi podal niekoľko bankoviek.

„Dal ti peniaze?“ neveriacky som pozrela na desaťeurovky v ruke.

„Čo si? Ani som sa neunúval žobrať. Jednoducho som mu ich vzal,“ zaškeril sa víťazne.

„Odkiaľ?“ Krvi by sa vo mne nedorezal, keď som si predstavila dôsledky Ondrejovej neuváženosti. Všetka radosť bola razom fuč, vystriedal ju priam živočíšny strach.

„Z vrecka. Mal ich nadžgané v rifliah. Neboj sa, Kaťa, ešte mu ich tam zopár ostalo. Určite si nebude pamätať, koľko stihol včera prechlastať, na to môžeš vziať jed.“

„Len aby,“ povzdychla som a strčila si peniaze do nohavíc.

„Cestou do školy sa stavíme v obchode a kúpime si poriadne desiate. Čo ty na to, Zuzka?“ Postrapatil cupitajúcej sestre vlasy vytrčajúce spod čapice. „Máš chuť na bagnetu a jablkový džús? Ja by som si teda dal. Šunkovú s poriadnou dávkou majonézy. Kľučí mi v bruchu tak hlasno, až to musia počuť na druhom konci mesta,“ počúchal si brucho a venoval mi široký úsmev.

Vnútrom sa mi aj napriek všetkému ako na povel rozlialo teplo, sesterská láska a vďačnosť za to, že ho mám. Hoci bol občas výbušný a svojimi rečami a skutkami prilieval do ohňa môjho strachu, nedala sa mu uprieť snaha postarať sa o nás.

Zuzka pokrčila plecami a bez slova kráčala ďalej, neprejavila ani náznak nadšenia. Mohla som iba tušiť, čo sa deje v jej hlave a ako veľmi má spustošenú dušu. Chýbala jej mama a moja láska ju nedokázala dostatočne nahradiť. Sama som jej mala málo, tápala som v pochybnostiach a v nechuti a neraz som musela vyvinúť veľké úsilie, aby zo mňa vyliezol akýkoľvek cit. Nevedela som ani len odhadnúť, ako veľmi ranená je ona.

Držala sa remeňov plecniaka, mierne naklonená dopredu, vyrovnávajúc jeho váhu. Alebo váhu života?

„Poobede ju vyzdvihnem zo školy a zjídeme na ihrisko. Ty sa dohodni s nejakou kamoškou a vybehnite spolu na kofolu,“ navrhol mi Ondrej. „Zaslúžiš si na chvíľu vypnúť.“

„Lepšie bude, ak pobežím rovno domov a niečo navarím. Ani nepamätám, kedy sme naposledy mali teplú večeru.“

„Neblázni, Kaťa! Ktovie, v akom stave bude foter, vyhni sa domu až do večera. Stretneme sa tam okolo ôsmej, okej?“

„A kde budete dovtedy? Zuzka bude hladná a musí si spraviť úlohy, veď vieš. Nemôže hneď v prvom ročníku zanedbávať učenie.“

„Prestaň sa tolko stresovať,“ stisol mi Ondrej ruku. „O všetko sa postarám. Ak si nevyvetraš hlavu, hrozí, že sa zosypeš, a čo by som s tebou potom robil? To je posledné, čo potrebujeme.“

„Ale...“

„Veď sa len pozri, ako vyzeráš!“

„Ako chceš,“ súhlasila som napokon, hoci sa mi jeho nápad nezdal práve najrozumnejší.

Bola som príšerne unavená a najviac som túžila po spánku, ale bolo mi jasné, že do postele by som sa tak či tak nedostala skôr ako večer. A ak by aj, zaspať by som nevedela. Vždy, keď je otec naliaty, trápi ma úzkosť a podvedome očakávam problémy.

Cestou do školy sme sa zastavili v obchode, kúpili si bagety a džúsy a rozdelili sme si zvyšné peniaze. Odprevadili sme Zuzku a rozlúčili sme sa pri obchodnej akadémii, kam som chodila druhý rok. Ondrej bol štvrták na dopravnej priemyslovke a jeho škola sídlila len kúsok od mojej, takže sme mali každé ráno spoločnú cestu, čo bolo fajn z viacerých dôvodov.

* * *

V škole som sa nedokázala sústrediť, ustavične som myslela na situáciu doma, navyše ma otupovala únava. Jeden by si myslel, že na takýto život musím byť už zvyknutá a nedokáže ma rozhodiť, keď je doma dusno, no opak bol pravdou. Čím dlhšie naše rodinné peklo trvalo, tým som bola nervóznejšia.

Moja spolužiačka a kamarátka Dominika sa pokúšala so mnou opakovane nadviazať rozhovor, no zmohla som sa len na stručné, ospalé odpovede. Aj to bol dôvod, prečo som sa rokmi naučila otca nenávidieť. Nie pre staré lacné oblečenie, neraz vydraté až do dier, či pre modriny, čo som z času na čas utrhla a musela skrývať pod dlhými rukávmi. Už tou svojou večnou ospalosťou som musela pôsobiť divne. Namiesto aby som veselo kvákala so spolužiačkami počas prestávok a po škole s nimi chodila do barov, driemala som na lavici a poobede utekala po sestru. Moja inakosť si vyžiadala daň. Ale nevadilo mi to, stále sa našlo zopár dievčat, ktoré ma neodsudzovali a mala som si s nimi čo povedať. Iba Dominike som však dokázala priznať, čo sa u nás doma deje. Možno i viacerí tušili, čo je vo veci a v akých pomeroch žijeme, ale nehovorili o tom, aspoň nie predo mnou, za čo som im bola vďačná, inak by som sa musela hanbiť ako pes.

„Ťažká noc?“ spýtala sa ma Dominika ku koncu predposlednej hodiny.

„Tak nejako,“ mykla som plecóm. „Veď vieš, obohratá pesnička.“

„Mrzí ma to. Keby som ti mohla nejako pomôcť...“

„Ondro mi sľúbil, že dnes vyzdvihne Zuzku, tak ak máš chuť, môžeme spolu vybehnúť do mesta,“ skočila som jej do reči.

„Jasnačka, že váhaš! Mala som mať síce hudobku, ale s radosťou dám prednosť svojej naj kamoške pred husľami,“ zaraďovala sa a v nadšení začala hovoriť hlasnejšie, ako bolo vhodné, za čo si vyslúžila profesorkin namosúrený pohľad.

„Ešte predtým by som si však potrebovala spraviť prezentáciu na slovenčinu. Rusnáčka mi dala šancu zlepšiť si známku,“ šepala som čo najtichšie. „Nevadilo by ti, keby...“

„Nevadilo,“ tentoraz nenechala dohovoriť ona mňa. „Na také veci sa pýtať nemusíš, to by ti malo byť predsa už dávno jasné. U nás si vítaná vždy a za každých okolností.“

Vďačne som sa na ňu usmiala a na okamih som jej stisla ruku. Nevedela som, ako lepšie vyjadriť, čo cítim.

Pravda bola taká, že sme boli pre otcovo pitie chudobní ako kostolné myši. Nemali sme dokonca ani veci, ktoré boli v iných domácnostiach samozrejmosťou. Jednou z nich bol aj počítač. Zozačiatku mi bolo trápne chodiť k Dominike, aby som si mohla vypracovať domáce úlohy, no inú možnosť som nemala, takže sme si nakoniec zvykli. Oni i ja.

„Jedného dňa ti to všetko vynahradím, Domči,“ sľubovala som ako už mnohokrát.

„Ale prosím ťa, čo mi chceš vynahrádzať? Tých pár centov za elektrinu?“

„Aj tie. Bez teba by som bola stratená.“

„Vôbec to nerieš, ja som rada, keď k nám môžeš prísť. Už mi chýbali tie naše kvákačky.“

„Veď aj mne. Tiež by som ťa pozvala, ale...“

Ani som nemusela dopovedať, pochopila aj bez slov. Bola u nás párkrát a vždy sa po chvíli radšej vytratila preč. Nevadil jej náš starý dom ani zničené zariadenie, ale otcovo rýpanie by strpel málokto. Raz na ňu dokonca nahučal, že ma ťahá po uliciach, aby som sa kurvila. Vtedy som sa zaprisahala, že to bolo naposledy, čo prekročila náš prah, pretože bola posledná, kto si zaslúžil podobné reči. Po vyučovaní sme sa vybrali rovno k nej. Bývala na najväčšom mestskom sídlisku na štvrtom poschodí čerstvo zatepleného činziaka. Ponúkla ma pohárom sirupovej vody a cestovinami so syrovou omáčkou, ktoré vylovila z chladničky. Pustili sme sa do nich nad zapnutým počítačom a ja som si popritom v duchu hovorila, že je to to najlepšie jedlo, aké som mala v ústach za posledné týždne. Uvažovala som, že si od nej vypýtam recept, no vzápätí som ten nápad zavrhla. Dominika určite nebola tá, kto ich uvaril, takže sa nedalo predpokladať, že by mi poradila. Ona v živote riešila celkom iné veci.

Skôr, ako som začala pripravovať prezentáciu, otvorila Facebook a spoločne sme si prezreli, čo je tam nové. Ja som profil síce založený mala, ale keďže som sa naň dostala zriedkavo, bolo takmer nemožné sledovať novinky. Zato Dominika, tá vedela všetko. Kto s kým ako kedy kde... mala proste dokonalý prehľad.

Ukázala mi chalana, s ktorým si posledné dni intenzívne písala, a dala mi prečítať kúsok ich konverzácie. Volal sa Dano, na profilovke vyzeral super – krátke tmavé vlasy, úsmev od ucha k uchu, veľké modré oči... Na okamih som jej ho závidela. Vlastne, závidela som jej všetko. Peknú izbu s vlastným stolíkom a belasými záclonami, nové oblečenie, pohodu, pokoj a hlavne normálnu rodinu. Bola som jej vďačná, že ma z času na čas pustila k nim domov, aby som sa mohla nadýchať príjemnej atmosféry. Dominika sa síce často sťažovala na mamu, že sa jej do všetkého priveľmi stará a dáva jej zaracha za každú hlúposť,

naďavala i na brata Igora, pretože sa z neho stal neznesiteľný pubertiak, ale aj napriek tomu som bola presvedčená, že práve takto vyzerá rodinné šťastie. Vždy sa dokázali navzájom poddržať a to bolo to najpodstatnejšie.

„Chce, aby som s ním išla na rande,“ prerušila tok mojich myšlienok. „Len sa trochu bojím, aby sa to nepokazilo, keď sa stretne osobne. Vieš, aby sa nestratilo čaro internetovej známosti.“

„Je to hop alebo trop, buď si budete mať čo povedať, alebo hodíš spiatočku. Nemáš čo stratiť,“ zamudrovala som.

„Asi máš pravdu. A keď už sme pri tom, mala by si si konečne nájsť dakoho aj ty, Kači. Prospelo by ti to.“

„A kde, prosím ťa? Veď vieš, že nikam nechodím a že mám kopu úplne iných starostí. Chalani sú to posledné, na čo mám čas,“ prevrátila som oči.

„Viem, viem, ale aj tak si myslím, že by si mala. Zmenilo by ti to pohľad na svet.“

„Úplne by mi stačilo, keby mi jeden chlap zo života zmizol.“

„Foter, čo?“ zvrátila čelo a chápavo prikývla.

„Kto iný?“

„Bože, on v tebe úplne zabije všetky predstavy o super chalanoch a o krásnej romantickej láske až za hrob. Normálne ho za to nenávidím.“

„Na správnych chlapov už neverím dávno, Domči,“ pokrčila som plecami.

„Nehádz všetkých do jedného vreca len preto, že tvoj foter je debil. Aj tak tým najviac ubližuješ sebe.“

„Tebe sa to hovorí, keď žiješ v super rodine,“ zamrmlala som.

Nevedela som si ani predstaviť, že by som snívala o frajeroch a randení. Môj hlavný záujem bol prežiť do najbližšieho dňa bez ujmy na zdraví a ochrániť súrodencov, na chlapcov mi jednoducho neostával čas ani priestor.

„Všetko je o uhle pohľadu,“ bránila sa Dominika. „Sú dni, keď by som sa najradšej zbalila a zdrhla. Nemysli si, že ja to mám doma úplne ideálne. Niekedy je s našimi fakt poriadny blázninec a ide ma z nich poraziť. Fakt!“

Na chvíľu sa nám stretli pohľady. V duchu som si hovorila, aké rozdielne môže byť vnímanie problémov a ich závažnosti. Ale pravda bola taká, že ako sa Dominika nevedela vcítiť do mojej situácie, ja som sa do tej jej nedokázala tiež. Videla som iba pozlátku a jej starosti mi pripadali celkom malicherné. Snažila som sa ju pochopiť, no ustavične mi chodilo po rozum, že môže byť vďačná za všetko, čo má. Ja by som dala čokoľvek za to, keby som mala mamu, ktorá by sa o mňa starala. Teda, keby som mala mamu. To by stačilo.

„Váž si, čo máš, pretože u nás sú všetky uhly nahovno. Dala by som hocičo, kebyže mám rodičov ako ty,“ zhmotnila som myšlienky do slov.

„Veď vážim. Zakaždým, keď ma chytá depka, spomeniem si na teba,“ vyletelo z nej a vzápätí si prikryla rukou ústa. „Prepáč, ale...“ vystrúhala previnilú grimasu, akoby práve ona mohla za to, čo sa u nás deje.

„Neospravedlňuj sa, je mi to jasné. Kto by už len chcel žiť s otcom, čo chlastá prvú ligu?“

„Ale súrodencov máš super, to musíš uznať aj sama. Ondro je mega brat a navyše vyzerá úplne bohovsky. No a Zuzka, Zuzka je zlatíčko.“

Prikývla som a na tvári sa mi rozlial úsmev. Mala pravdu. Mala som tých najlepších súrodencov na svete.

„Bez nich by som zomrela,“ priznala som.

„No vidíš, takže aspoň niečo pozitívne sme predsa len našli. A teraz sa zameraj na seba. Sprav niečo bláznivé a totálne sebecké, nech sa ti ľahšie dýcha.“